

Milí bratři, milé sestry,

dnes tedy budeme společně přemýšlet nad Božím slovem, které jsme si před několika dny vylosovali, aby nás provázelo rokem 2015. **Síla má a píseň jest Hospodin, nebo vysvobodil mne**, tak zní tento biblický výrok v podání Kralických.

Jak jsme slyšeli v prvním čtení, tento náš verš je součástí dlouhé a krásné biblické písně. A my si dnes položíme tři jednoduché otázky: *Kdo ji zpívá? Kdy ji zpívá? A nakonec: O čem a o kom zpívá?*

Takže zaprvé: **Kdo tu píseň zpívá? Mojžiš a všichni synové Izraele.** Přestože celá ta píseň zní jako vyznání jednotlivce, je to píseň celého izraelského lidu. A hned toto je pro náš sbor velmi důležité. Chválit Hospodina je třeba co nejkrásněji... Chválit Hospodina je potřeba s dobře naladěnými nástroji a co nejméně falešně... Ale především: je nutné chválit Hospodina ve společenství božího lidu! Je nutné, aby se Boží lid sjednotil, když zpívá Hospodinu. Aby sbor zpíval jako jeden muž, jako jedna žena.

Bratři a sestry, chvalme Hospodina společně, jednotně. Vy starší, zpívejte Hospodinu s otevřeným srdcem - spolu s mládeží, která se odteď bude snažit dávat vám texty svých písní do lavic. Zpívejte s nimi, přestože jste zvyklí na jiné melodie a jiné texty. Vždyť nezpíváte především kvůli sobě, ani kvůli druhým lidem. Zpíváte především proto, aby od vás Hospodin obdržel zaslouženou chválu.

A vy mladí, zpívejte Hospodinu se srdcem otevřeným - spolu s vašimi dříve narozenými bratry a sestrami a ze starších zpěvníků. Nehleďte na stáří, ale na kvalitu písní. A tu kvalitu rozeznáte až poté, co tyto písně budete sami opakovaně zpívat. Když mi bylo 18, říkal jsem svému faráři, že by bylo dobré všechny starší zpěvníky naší církve spálit a zpívat jen mládežnické chvály. Myslel jsem si, že si u něj udělám voko, jak se říká. Domníval jsem se totiž, že ani on těm předpotopním písním nefandí. *To nejde, Petře. To nemůžeme nikdy udělat. Ty písně mají svou hodnotu. Jsou dobré, přestože jsou staré. A navíc: z čeho pak budou zpívat Bohu starší lidé?* Tak mi tehdy odpověděl. A mně to pomohlo najít vztah k písním mých předků.

A tak tedy: Nebaví tě zpívat staré písně? Nudí tě to? A to se kvůli svému Bohu a svým starším sourozencům ve víře nemůžeš trochu uskromnit, zapřít sám sebe? A naopak: Nerozumíš dnešním moderním křesťanským písním? Vadí ti, že se v kostele hraje na kytaru a občas i na bicí? A to se nemůžeš kvůli našemu Bohu a kvůli svým mladým bratrům a sestrám trochu přemoci?

Vždyť v nebesích budeme chválit našeho Spasitele všichni společně. Ne každý sám za sebe, ale bok po boku. Ve shromáždění zachráněného lidu. Kniha Zjevení výslovně říká, že Hospodin nás k tomuto společnému zpěvu bude vybízet: *A od trůnu zazněl hlas: "Zpívejte Bohu našemu všichni jeho služebníci, kteří se ho bojíte, malí i velicí." A slyšel jsem zpěv jakoby ohromného zástupu, jako hukot množství vod a jako dunění hromu: "Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu..." (Zj 19:5-7)*

Jestliže tedy dostává nebeské shromáždění příkaz ke společným chválám, proč bychom my, zde na zemi, neměli chválit Boha společně, v hluboké a láskyplné jednotě?!

Také apoštol Pavel to církvi výslovně přikazuje: *Plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce.* (Ef 5:19)

Jako bych už slyšel tu námitku: *Vždyť ale apoštol tam říká: „Z celého srdce zpívejte“ – a mně ty písně, které rádi zpívají druzí, ze srdce nevycházejí... Necítím to...* Milý bratře, milá sestro, v tom případě pros Boha, aby ti stvořil nové srdce. V tom případě pros spolu s Davidem: *Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.* (Ž 51:12) Protože se zaměřuješ víc na sebe, než na Boha a své blízké. Protože ti jde víc o tvé pocity. Protože se zajímáš víc o to, co ty sám cítíš - než o chválu Hospodina ve shromáždění jeho lidu. Dnes nás tedy Boží slovo vybízí, abychom si dali jedno společné novoroční předsevzetí: Že budeme chválit Pána společně.

Za druhé: **Kdy tuto píseň Boží lid zpívá?** Ve chvíli, kdy zažije vysvobození. V okamžiku, kdy Izraelce Hospodin spasí, kdy je vytrhne z rukou egyptského faraona a jeho vojska. Tehdy Boží lid pozvedá svůj hlas a chválí Hospodina.

Tato Mojžišova chvála je první ucelenou písní v Bibli vůbec. Možná že praotcové Bohu zpívali. O jejich písních však zprávy nemáme. A Izraelci pod krutým a bohorovným faraonem nezpívali. Nechválili Boha v egyptském otroctví. Ale že nařikali a plakali před Hospodinem, o tom máme dokladů dost. A že spílali a nadávali Mojžišovi, o tom také víme. *Po mnoha letech egyptský král zemřel, ale Izraelci vzdychali a úpěli v otročině dál. Jejich volání o pomoc vystupovalo z té otročiny k Bohu. Bůh vyslyšel jejich sténání, Bůh se rozpomněl na svou smlouvu s Abrahamem, Izákem a Jákobem, Bůh na syny Izraele pohleděl, Bůh se k nim přiznal.* (Ex 2,23-25) Bůh se rozhodl, že Izraelce zachrání. A poslal k nim Mojžiše, jejich bratra. A Mojžiš

jim sdělil, že je Hospodin vysvobodí. Ale ani potom Hospodina nechválili, nezpívali mu. Dokud je Bůh skutečně nevyvedl z Egypta... Dokud v moři, kterým oni sami prošli suchou nohou, neutonul farao se svým vojskem. Teprve poté pozvedli svůj hlas a dali se do zpěvu. Teprve poté začali chválit Hospodina.

To se nás týká, bratři a sestry! Sami jsme přece uvěřili evangeliu. Přijali jsme tu radostnou zvěst o Ježíšově vysvobození – jako tu nejdůležitější a nejradostnější zprávu našeho života. Bitva je dobojována, okovy nám spadly, Satan – náš věznitel – je definitivně poražen. Kristus nám na kříži vybojoval to největší vítězství našeho života. Když tedy věříme, že díky němu už neotročíme hříchu, ani nepodléháme smrti, ani nepatříme ďáblu, chvalme jej za to. Zpívejme Bohu! Nikdo jiný si naši chválu tak nezaslouží, jako on sám.

A s tím souvisí třetí a poslední otázka: **O čem a o kom vlastně Boží lid v té písni zpívá?** Všimli jste si, že celá ta píseň není o nikom jiném než o Hospodinu? Není tam ani slovo o Mojžíšovi, ani o Áronovi a Mirjam. Z našeho pohledu by si možná i zasloužili, aby v té písni byli alespoň jmenováni. Vždyť vedli izraelský lid ke svobodě a hodně se u toho nadřeli. Ale o nich se ta píseň nezmiňuje. *Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou.* (Ex 15,2) Milí bratři, milé sestry, zapomeňme na sebe. Zapomeňme na to, co jsme kdy ve jménu Ježíše Krista učinili. Zapomeňme na naše sborové a mimosborové zásluhy, na naše dobré skutky, na všechno naše dobré dílo. Když totiž budeme myslet na to, co jsme my sami učinili k užítku evangelia, nebudeme chválit Boha celým srdcem. Samochvála nejen že smrdí, ale brání nám v upřímné chvále Hospodina.

A jak tedy Mojžíš Hospodina chválí? Co o něm výslovně zpívá? Nejprve: *Hospodin je má síla.* To zpívá Izrael, který žádnou sílu neměl. Nemohl sebe sama vysvobodit. Otročil by dál Egyptu. Izrael byl ztělesněním bezmoci, slabosti. Právě tehdy se projeví síla Boží – když my sami jsme slabí. A právě tehdy budeme mít nejvíc chuť chválit Hospodina za tuto jeho spásnou sílu.

Tak třeba David ve svém Žalmu: *K tobě, Hospodine, volám, nebud' ke mně hluchý, skálo moje. Neozveš-li se mi, budu podoben těm, kteří sestupují v jámu.* (Ž 28:1) David je na tom špatně. Souží jej jeho nepřátelé. Ale na konci tohoto žalmu chválí Hospodina: *Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jásám, svou písni mu budu vzdávat chválu. Hospodin je síla svého lidu, spásná záštita svého pomazaného.* (Ž 28:7-8)

A když apoštola sráží k zemi nějaký osten, posel Satanův, Pavel prosí Hospodina o milost – aby ho zbavil jeho slabosti. Ale Bůh mu odpoví: *Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.* (2K 12:9) A tak se Pavel chlubí raději svou slabostí, aby na něm spočinula síla Kristova. Bude pak mít Boha za co chválit.

Hospodin je tedy jediná síla Božího lidu. Síla, která se ale také projevuje v konfrontaci s jinými silami. Hospodin versus farao. Hospodin versus lidští nepřátelé spravedlivého. Tak třeba žalmista chválí Hospodina, že jej vyrval z moci těch, kteří jsou silní: *Vztlhl ruku z výše, uchopil mě, vytáhl mě z nesmírného vodstva. Nepříteli mocnému mě vyrval, těm, kdo nenáviděli mě, kdo zdatnější byli.* (Ž 18:17-18) A nakonec: Hospodin versus Satan, hřích, smrt. Ježíš přece sám sebe nazývá Silnějším – tím, který prstem Božím vyhání demony (L 11:17-23). On je tím Silnějším: silnějším než hřích, silnějším než smrt, silnějším než ďábel. On za nás porazil tyto protibožské mocnosti. Kdyby to neučinil, sami bychom se z jejich moci nikdy nevymanili. Stejně jako Izraelci z područí Egypta. Když si plně neuvědomujeme, z čeho nás vlastně Bůh skrze Krista vysvobodil, s kým svedl boj, co a koho kvůli nám porazil a zničil, nikdy plně nedoceníme jeho záchranu.

A teď, v samotném závěru, se ještě krátce zamyslíme nad tou jásající výpovědí Božího lidu: *Hospodin je má píseň.* Že je Hospodin naše síla, tomu celkem dobře rozumíme. Že je Hospodin naší spásou, to také chápeme a tomu věříme. Ale: *Hospodin je má píseň* – co to znamená? Předně: To on nám dává písně, kterými jej máme chválit. Bůh sám je autorem našich chval. Však jsme slyšeli: *Plni Ducha svatého zpívejte Pánu,* říká Pavel (Ef 5,19) On nám dává ústa, jazyk, hlas, myšlenky - a také tu touhu jemu zpívat. Bůh je zdrojem a původcem našich oslavných písní. Za další: Bůh je také obsahem našich písní. Zpíváme přece v kostele o tom, kým Bůh ve skutečnosti je. Vypočítáváme v písních jeho mocné a láskou naplněné činy. A zpíváme také o jeho vůli, o tom, co on po nás žádá, k čemu nás vede a co nám zaslíbil. Tedy: Hospodin je naší písni, bez něj by naše zpívání bylo prázdné a beze smyslu. A v neposlední řadě: Hospodin je také příjemcem, posluchačem našich písní. I to bychom si měli občas připomínat - že nezpíváme do větru, ale Bohu samému - aby z našeho zpěvu měl Bůh nakonec radost.

Milí bratři, milé sestry, vás, javornické já ke zpěvu pobízet nemusím. To už jsem za ten čas, co jsem mezi vámi, samozřejmě pochopil. Vždyť vy rádi zpíváte. Ale dnešní Boží slovo nás povzbuzuje, abychom společně v dalších dnech, měsících a letech především zpívali z Boha, o Bohu a Bohu. A můžeme začít hned teď.